

Kohtulahendite kogumik

KOHTUJURISTI ETTEPANEK
NILS WAHL
esitatud 23. oktoobril 2014¹

Kohtuasi C-388/13

UPC Magyarország kft
versus
Nemzeti Fogyasztóvédelmi Hatóság

(eelotsusetaotlus, mille on esitanud Kúria (Ungari))

Ebaausad kaubandustavad — Telekommunikatsiooniettevõtja poolt abonendile väära teabe andmine, mis põhjustab viimasele lisakulusid — Mõiste „kaubandustava” — Lepinguõiguse tähtsus

1. Mida kujutab endast „kaubandustava” direktiivi 2005/29/EÜ (edaspidi „ebausate kaubandustavade direktiiv”) tähenduses?² Täpsemalt – kas üksiktarbijale vale teabe andmist saab sellises kontekstis lugeda kaubandustavaks? Selles seisneb sisuliselt küsimus, milles eelotsusetaotluse esitanud kohus käesolevas asjas juhiseid palub. Selgitan, miks sellele küsimusele tuleks vastata eitavalt.

I. Õiguslik raamistik

2. Ebausate kaubandustavade direktiivi põhjendus 6 mainib proportsionaalsuse põhimõtet. Vastavalt proportsionaalsuse põhimõttele kaitseb direktiiv tarbijaid ebausate kaubandustavade oluliste tagajärgede eest, kuid tunnistab, et teatud juhtudel võib nende mõju tarbijatele olla tühine.

3. Sama direktiivi põhjenduse 7 kohaselt:

„Käesolev direktiiv käsitleb kaubandustavasid, mis on otseselt seotud tarbija poolt toodete suhtes tehtavate tehinguotsuste mõjutamisega. [...]”.

4. Sama direktiivi põhjendus 9 selgitab:

„Käesolev direktiiv ei piira ebaausa kaubandustava tõttu kahju kannatanud üksikisikute poolt hagi esitamist. Samuti ei piira see lepinguõigust [...] käsitlevate [liidu] ja siseriiklike eeskirjade [...] kohaldamist. [...]”

1 — Algkeel: inglise.

2 — Euroopa Parlamendi ja nõukogu 11. mai 2005. aasta direktiiv 2005/29/EÜ, mis käsitleb ettevõtja ja tarbija vaheliste tehingutega seotud ebaausaid kaubandustavasid siseturul ning millega muudetakse nõukogu direktiivi 84/450/EMÜ, Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiive 97/7/EÜ, 98/27/EÜ ja 2002/65/EÜ ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu määrust (EÜ) nr 2006/2004 (ebausate kaubandustavade direktiiv) (ELT 2005, L 149, lk 22).

5. Ebaausate kaubandustavade direktiivi artikkel 1 sätestab:

„Käesoleva direktiivi eesmärk on aidata kaasa siseturu nõuetekohasele toimimisele ja tarbijakaitse kõrge taseme saavutamisele, lähendades tarbijate majandushuve kahjustavad ebaausaid kaubandustavasid käsitlevad liikmesriikide õigus- ja haldusnormid.”

6. Ebaausate kaubandustavade direktiivi artikkel 2 on sõnastatud järgmiselt:

„Käesolevas direktiivis kasutatakse järgmisi mõisteid:

[...]

- d) ettevõtja ja tarbija vaheliste tehingutega seotud kaubandustavad (edaspidi ka kaubandustavad) – ettevõtjapoolne tegevus, tegevusetus, teguviis või esitusviis, kommertsteadaanne, sealhulgas reklaam ja turustamine, mis on otseselt seotud toote reklaamimise, müügi või tarnimisega tarbijatele;

[...]”.

7. Sama direktiivi artikkel 3 näeb ette:

„1. Käesolevat direktiivi kohaldatakse artiklis 5 sätestatud ettevõtja ja tarbija vaheliste tehingutega seotud ebaausate kaubandustavade suhtes enne ja pärast tootega seonduva äritehingu sõlmimist ja selle ajal.

2. Käesolev direktiiv ei piira lepinguõiguse kohaldamist ja eelkõige lepingu kehtivust, koostamist ja mõju käsitlevate eeskirjade kohaldamist.

[...]”.

8. Vastavalt ebaausate kaubandustavade direktiivi artiklile 5 („Ebaausate kaubandustavade keeld”):

„1. Ebaausad kaubandustavad on keelatud.

2. Kaubandustava on ebaaus, kui see:

- a) on vastuolus ametialase hoolikuse nõuetega
ning
- b) seoses mingi tootega moonutab oluliselt või tõenäoliselt moonutab oluliselt selle keskmise tarbija majanduskäitumist, kes tootega kokku puutub või kellele see on suunatud, või tarbijarühma keskmise liikme majanduskäitumist, kui kaubandustava on suunatud teatavale tarbijarühmale.

[...]

4. Eelkõige on ebaausad need kaubandustavad, mis:

- a) on eksitavad vastavalt artiklitele 6 ja 7 või
- b) on agressiivsed vastavalt artiklitele 8 ja 9.

5. I lisas on selliste kaubandustavade nimekirja, mida loetakse ebaausateks kõigil tingimustel. Kõikides liikmesriikides kohaldatakse sama ühtset nimekirja ja seda saab muuta ainult käesolevat direktiivi läbi vaadates.”

II. Faktilised asjaolud, menetlus ja eelotsuse küsimused

9. S saatis 2010. aasta aprillis kaabeltelevisiooniteenuste osutajale UPC Magyarország (edaspidi „UPC”) taotluse saada teavet, millisele konkreetsele makseperioodile viitas 2010. aastal väljastatud arve, sest arvest seda ei selgunud.

10. S-ile teatati, et kõige viimane aastaarve käis 11. jaanuari 2010 ja 10. veebruari 2011 vahelise ajavahemiku kohta. Et kindlustada lepingu lõppemise ja juba tasutud teenuse viimase päeva langemine samale kuupäevale, palus S, et lepingu lõppemine jõustuks alates 10. veebruarist 2011. Tegelikult lõpetati teenuse osutamine alles neli päeva hiljem 14. veebruaril 2011. 12. märtsil 2011 väljastati arve nende nelja päeva, st 11.–14. veebruari 2011 eest võlgnetava summa 5243 Ungari forint (ligikaudu 18 eurot) kohta.

11. S esitas kaebuse Budapest Főváros Kormányhivatala Fogyasztóvédelmi Felügyelőségre (Budapesti pealinna linnavalitsuse tarbijakaitse inspeksioon; edaspidi „esimese astme asutus”), milles väitis, et talle oli antud vale teavet. Selle tagajärjel ei õnnestunud tal tagada lepingu lõppemise kuupäeva langemist kokku tegeliku makseperioodi lõpuga nii, et tal oleks olnud võimalus hakata kasutama teise ettevõtja teenuseid alates lepingu lõppemise päevast. Seega pidi ta üleminekuperioodil tasuma mõlemale äriühingule.

12. Esimese astme asutus määras 11. juuli 2011. aasta otsusega UPC-le 25 000 Ungari forint (ligikaudu 85 eurot) suuruse trahvi. Teise astme asutusena tegutsenud Nemzeti Fogyasztóvédelmi Hatósági (riiklik tarbijakaitseamet) 10. oktoobri 2011. aasta otsusega loeti kaebus põhjendatuks ja jäeti esimese astme asutuse otsus jõusse.

13. UPC algatatud kohtuliku läbivaatamise menetluses muutis Fővárosi Törvényszék (Budapesti linnakohus) Nemzeti Fogyasztóvédelmi Hatósági otsust ning jättis S-i nõude rahuldamata. Eelkõige leiti selles otsuses, et UPC tegevus ei olnud jätkuv. Kohus leidis, et eraldiseisvat halduslikku juhtimisviga üksikliendi suhtes ei saa käsitada tavana.

14. Kúrial, kes menetleb asja apellatsioonistmes, tekkis kahtlus ebaausate kaubandustavade direktiivi õige tõlgenduse osas ning ta otsustas menetluse peatada ja esitada järgmised eelotsuse küsimused:

- „1. „Kas [ebaausate kaubandustavade direktiivi] artiklit 5 tuleb tõlgendada nii, et nimetatud direktiivi artikli 5 lõikes 4 viidatud eksitavate kaubandustavade puhul on lubamatu kontrollida eraldi sama direktiivi artikli 5 lõike 2 punkti a kriteeriume?
2. Kas ebaõige teabe esitamist ainult ühele tarbijale tuleb lugeda kaubandustavaks selle direktiivi tähenduses?”

15. Käesolevas menetluses esitasid kirjalikud seisukohad UPC, Ungari valitsus ja komisjon, kes kõik esitasid 11. septembril 2014. aastal toimunud kohtuistungil ka suulisi märkusi.

III. Eelotsuse küsimuste analüüs

1. Sissejuhatavad märkused

16. Käesolev kohtuasi on lähedalt seotud Euroopa Kohtu otsusega kohtuasjas CHS Tour Services³. See kohtuotsus annab vastuse esimesele kahest küsimusest, mille eelotsusetaotluse esitanud kohus on käesolevas asjas esitanud. Täpsemalt otsustas Euroopa Kohus, et ebaausate kaubandustavade direktiivi tuleb tõlgendada nii, et olukorras, kus kaubandustava vastab kõigile selle direktiivi artikli 6 lõikes 1 esitatud tingimustele, et see tarbijat eksitavaks kaubandustavaks kvalifitseerida, ei pea enne kõnealuse kaubandustava õiguse alusel ebaausaks liigitamist ja sellest tulenevalt selle kaubandustava nimetatud direktiivi artikli 5 lõike 1 alusel keelamist kontrollima, kas selline kaubandustava on sama direktiivi artikli 5 lõike 2 punkti a kohaselt vastuolus ka ametialase hoolikuse nõuetega.⁴

17. Seetõttu keskendun käesolevas analüüsis teisele küsimusele (mis loogiliselt võttes eelneb esimesele) selle kohta, kas üksiktarbijale vale teabe andmist saab pidada „kaubandustavaks” ebaausate kaubandustavade direktiivi tähenduses. See on uus küsimus, millega Euroopa Kohus ei ole varem tegeleenud. Seega pakub käesolev kohtuasi Euroopa Kohtule võimaluse direktiivi reguleerimisala täpsustada.

2. Kas mõiste „kaubandustava” hõlmab üksiktoimingut, mis mõjutab negatiivselt üksiktarbijat?

18. Ungari valitsuse ja komisjoni väitel hõlmab „kaubandustava” ebaausate kaubandustavade direktiivi tähenduses ka sellist üksiktarbijat negatiivselt mõjutavat toimingut, mida käsitletakse eelotsusetaotluse esitanud kohtu menetluses ja mis seisneb üksiktarbijale vale teabe andmises. Eeskätt Ungari valitsus õigustab oma seisukohta vajadusega tagada tarbijakaitse kõrge tase. Seda eesmärki mainitakse konkreetselt ebaausate kaubandustavade direktiivi artiklis 1 ja see on üks direktiivi põhieesmärk.

19. Vastab tõele, et „kaubandustava” määratlus ebaausate kaubandustavade direktiivi artiklis 2 on hämmastavalt lai. Mõiste on määratletud kui „ettevõtjapoolne tegevus, tegevusetus, teguviis või esitusviis, kommertsteadaanne, sealhulgas reklaam ja turustamine, mis on otseselt seotud toote reklaamimise, müügi või tarnimisega tarbijatele”.

20. Seetõttu võib direktiiviga olla hõlmatud suur hulk tegevusi, mis võivad aset leida enne lepingu sõlmimist (nt tegevus, mis mõjutab tarbija otsust hankida teatav toode), kuid ka lepingulise suhte hilisemates etappides (nt kaebuste käsitlemine ja müügi järgne teenindus). Sellele osutab ebaausate kaubandustavade direktiivi I lisas olev ebaausate kaubandustavade nimekiri. Selles mõttes ei näi esmapilgul miski välistavat ebaausate kaubandustavade direktiivi kohaldamisalast vale teabe andmist selliste asjaolude kohta nagu makseperioodid, tarbijalepingu lõpetamise tingimused või muu lepingu täitmisesse puutuv teave. Tõepoolest on direktiiviga saavutatav tarbijakaitse tase seda kõrgem, mida laiemalt direktiivi kohaldamisala tõlgendada.

21. Leian siiski, et eelöeldu põhjal ei ole võimalik järeldada, et ebaausate kaubandustavade direktiiviga on hõlmatud selline tegevus, mis kuitahes olulisele ebaaususele ja eksitavusele vaatamata puudutab *ainuüksi* üksiktarbijat. Sellel on mitu põhjust.

3 — C-435/11, EU:C:2013:574.

4 — Vt *ibid.*, kohtuotsuse punkt 48 ja resolutsioon.

a) Termini „tava” sisustamise piirid

22. Nagu ma eespool märkisin, et välista ebaausate kaubandustavade direktiiv selle sõnastusest tulenevalt oma kohaldamisalast üksiktarbija suhtes tehtavat üksiktoimingut. Leian siiski, et termin „tava” piiritleb enda olemusest tulenevalt nende toimingute laadi, mis võivad olla selle direktiiviga hõlmatud. Tõepoolest on ettevõtja ja tarbija vahelise (edaspidi „B2C”) suhte raames toimuvale ettevõtja tegevusele (nagu mõni I lisas olevas nimekirjas mainitud tegevus) direktiivi kohaldamise enesestmõistetav eeltingimus see, et kõnealune toiming on „tava”.

23. Et sellega tegemist oleks, peab minu arvates olema täidetud kas üks või mõlemad järgmistest tingimustest: (i) toiming tehakse määratlemata sihtrühma suhtes; (ii) toimingut korratakse enam kui ühe tarbija suhtes. Vastasel korral sobib asjaomane tegevus väga halvasti kokku direktiivi kõigi keeleversioonide „tava” terminoloogiaga.⁵

24. Esimese tingimuse (toiming leiab aset vaid korra) puhul peab toiming olema tehtud määratlemata sihtrühma suhtes. Seda täiendava nõudmise, et etteheidetaval toimingul peab olema teatav „tähtsus turul”⁶, saab tuletada ka ebaausate kaubandustavade direktiivi artiklitest 5–8, sest kõik need sätted viitavad kaubandustavadele, mis mõjutavad „keskmise tarbija” või „tarbijarühma keskmise liikme” majanduskäitumist. Sellise tava harjumuspäraseim näide on loomulikult ajalehes või ajakirjas olev reklaam või poes olev silt, mis selgitab kõikidele (tegelikele ja potentsiaalsetele) tarbijatele mõeldud tagastusreegleid. Lähedalt seotud, kuigi erineva näite leiame kohtuotsusest CHS Tour Services. Seal oli tegemist reklaambrošüüris oleva vale teabega. Kuigi vale teavet edastati vaid korra, oli see suunatud potentsiaalsete tarbijate määratlemata rühmale ning loeti seega ebaausate kaubandustavade direktiiviga hõlmatuks.⁷

25. Teise võimaluse korral, mil asjaomane tegevus ei toimu tarbijate määratlemata rühma suhtes, vaid puudutab pigem üksiktarbijat nagu käesoleval juhul, peab ettevõtja oma tegevust kordama selleks, et see sobiks kokku ebaausate kaubandustavade direktiivi terminiga „tava”. Teisisõnu peab vaadeldav tegevus korduma ja puudutama enam kui ühte tarbijat. Asjaolu, et tegevus peab korduma enam kui ühe tarbija puhul, tähendab teise tingimuse teatavas ulatuses esimesega kattumist.

26. Käesoleval juhul on tegemist vale teabe edastamisega üksikjuhul ühele üksiktarbijale, mitte tarbijate gruppide. Miski ei näi viitavat sellele et UPC töötajate poolt vale teabe andmine – mis leidis aset S-i puhul – oleks korduv nähtus, kuigi lõppastmes peab seda kontrollima eelotsusetaotluse esitanud kohus. Vastavate objektiivsete tõendite puududes on mul raske mõista, kuidas ühe ebaausa, või täpsemalt eksitava tegevuse juhtumi saaks määratleda „kaubandustavana” ebaausate kaubandustavade direktiivi tähenduses.

b) Ebaausate kaubandustavade direktiiv ja lepinguõigus

27. Jättes kõrvale termini „tava” tähenduse, juhin ma eriti tähelepanu ebaausate kaubandustavade direktiivi artikli 3 lõikele 2. See säte näeb konkreetselt ette, et direktiiv ei piira lepinguõiguse kohaldamist. See peegeldab direktiivi põhjenduses 9 olevat mõttekäiku.

5 – Näiteks ingliskeelse nimisõna *practice* [ee „tava”] on defineeritud kui „the habitual doing or carrying out of something” [ee „millegi harjumuspärane tegemine või sooritamine”], *Shorter Oxford English Dictionary*, 6th ed., Volume 2, Oxford University Press, Oxford: 2007, lk 2311.

6 – Vt Glöckner, J., „The Scope of Application of the UCP Directive – „I know what you did last Summer””, 5(2010), *International Review of Intellectual Property and Competition Law*, lk 570–592, lk 589.

7 – EU:C:2013:574, punkt 28 jj.

28. Kuid käesolevas asjas S-i toetuseks seisukohti esitanud kahe poole pakutud lähenemine tähendaks seda, et ebaausate kaubandustavade direktiiv kohalduks (lisaks siseriiklikule lepinguõigusele) igale üksikule lepingulisele suhtele. Sellel oleks igas aspektis märkimisväärsed tagajärjed. Mitte vähese tähtsusega poleks see, et hāgustuks piir eraõiguse ja avaliku õiguse vahel ning eeskātt vastavalt kohaldatavate sanktsioonide vahel.

29. Ebaausate kaubandustavade direktiivi eesmärk on kehtestada ulatuslik kontrollimehhanism B2C tegevuse suhtes, mis võib mõjutada tarbijate majanduslikku kāitumist. Selle kontrolli tõhususe tagamiseks kohustab direktiiv liikmesriike looma vajaliku normatiivse raamistiku koos sellise tegevuse tõrjumiseks mõeldud ettekirjutuste ja trahvidega.⁸

30. On siiski oluline meeles pidada seda, et vastavalt ebaausate kaubandustavade direktiivi artiklile 13 kuuluvad karistused, mille liikmesriigid direktiiviga vastuolus oleva tegevuse eest ette näevad, kindlalt avaliku õiguse valdkonda ja seisavad täiesti eraldi lepingulistest õiguskaitsevahenditest. Kui ebaausate kaubandustavade direktiivi reguleerimisala siiski laiendatakse hōlmama sellist üksiktegevust nagu pōhikohtuasjas, siis oleks iga kord lepingut rikkudes tagajārkjeks avalik-õigusliku karistuse (trahvi kujul) kohaldamine ettevōtja suhtes, ning seda lisaks võimalikele lepingulistele õiguskaitsevahenditele, mida üksiktarbija kasutada saab. Teisisōnu tingiks sellekohased seisukohad esitanud poolte kasutatud loogika avalik-õiguslike karistuste kohaldamise igal lepingulise „vāärkāitumise” juhul.

31. Leian, et see lāheks ilmselgelt kaugemale sellest, mis on vajalik tarbijakaitse kōrge taseme tagamiseks.⁹ Ei tohi nimelt unustada, et avalik-õiguslikud karistused on mõeldud avaliku huvi kaitseks ja käesoleval juhul on selleks tarbijate *ūhishuvi*.

32. Kahjuks ei ole ebaausate kaubandustavade direktiivis selle reguleerimisala sōnaselgelt piiritletud tarbijate ūhishuvide kaitsega. Mitu kommenteerijat on siiski juhtinud tēhelepanu sellele, et direktiiv tegeleb tarbijate ūhishuvide kaitsega, mitte üksikjuhtudel õiguskaitsevahendi vōimaldamisega.¹⁰ Ūksikjuhtudel annavad õiguskaitse (siseriiklikus) lepinguõiguses ette nāhtud lepingulised õiguskaitsevahendid. Kuigi see on nii, võib ebaausate kaubandustavade direktiivil muidugi olla teatav kōrvalmōju lepingulistele nōuetele. Kui teatavat tūipi toiming loetakse ebaausate kaubandustavade direktiiviga vastuolus olevaks, võib see omada tēhtsust ettevōtja ja üksiktarbija vahelises vaidluses (nt asjakohaste lepinguõiguse sātete alusel kōnealuse lepingu kehtivuse ūle otsustamisel).¹¹

33. Selles kontekstis vāārib mainimist ka ebaausate kaubandustavade direktiivi artikkel 11. Selle kohaselt peavad liikmesriigid tagama piisavad ja tōhusad meetmed ebaausate kaubandustavade vastu vōitlemiseks, et tugevdada selle direktiivi sātete jārgimist tarbijate huvides. Lisaks annab artikkel 11 isikutele vōi organisatsioonidele, kellel on vastavalt siseriiklikele õigusaktidele ebaausate kaubandustavade vastu vōitlemiseks õigustatud huvi, vōimaluse esitada hagi vōi halduskaebus ebaausa kaubandustava vaidlustamiseks.¹²

8 — Analūisi eesmārgil vt nt Collins, H., „The Unfair Commercial Practices Directive”, 4(1) 2005, *European Review of Contract Law*, lk 417–441, vt lk 424 ja 425.

9 — Vt selle kohta ebaausate kaubandustavade direktiivi pōhjendus 6.

10 — Wilhelmsson, T., „Scope of the Directive”, Howells, G., Micklitz, H. W., ja Wilhelmsson, T., *European Fair Trading Law: The Unfair Commercial Practices Directive*, lk 49–81, vt lk 72; eespool viidatud Glōckner, J., lk 589; Keirsbilck, B., *The New European Law of Unfair Commercial Practices and Competition Law*, Hart Publishing, Oxford, 2011, lk 247 ja 248.

11 — Vt nt kohtuotsus Pereničová ja Perenič (C-453/10, EU:C:2012:144, punkt 40) ebaausate kaubandustavade mōjust lepingu kehtivusele. Ūgusteadusliku kommentaarina vt ūksikasjalikumalt eespool viidatud Wilhelmsson, T., lk 73; ja eespool viidatud Collins, H., lk 424.

12 — Pean vajalikuks mārkinda, et mitmes kohas kasutab ebaausate kaubandustavade direktiiv sōna „tarbijad” mitmuses: „tarbijate majandushuvid”, „tarbija[te] tehinguotsused”. Kuigi mitmuse vormi kasutamist saab siinkohal vaevalt lugeda otsustavaks argumendiks, vōib mitmuse kasutamist siiski tōlgendada kui tēiendavat toetust seisukohale, et tegemist on *ūhishuvide* kaitsega.

34. Kui seadusandja kavatsus oleks olnud igaks lepingulise „väärkäitumise” üksikjuhuks (avalik-õiguslike) karistuste täiendava tasandi loomine, siis oleks sellise sätte ebaausate kaubandustavade direktiivi lisamine vastupidise toimega. Kui ebaausa kaubandustava olemasolu otsustatakse üksikjuhtumi põhiselt, siis puuduks vajadus selles direktiivis ebaausate kaubandustavade üle kollektiivset järelevalvet käsitlevate eeskirjade kehtestamiseks. Seda seisukohta toetab ka direktiivi 2009/22/EÜ¹³ artikli 1 lõige 1, mis viitab ebaausate kaubandustavade direktiivile kui ühele õigusaktile, mis on kehtestatud tarbijate ühishuvide kaitsmiseks.

35. Lõpuks soovin rõhutada, et ei saa pidada soovitavaks tarbijakaitse kaitsevarju all ebaausate kaubandustavade direktiivi kohaldamist selliste probleemide suhtes, mille jaoks see selgelt mõeldud ei ole. Olen seega seisukohal, et B2C tegevust, nagu vale teabe edastamine üksiktarbijale, ei saa – niivõrd, kui võrd tegemist on üksikjuhuga – käsitada kaubandustavana ebaausate kaubandustavade direktiivi tähenduses.

IV. Ettepanek

36. Eeltoodule tuginedes teen Euroopa Kohtule ettepaneku vastata Kúria esitatud eelotsuse küsimustele järgmiselt:

Kui tegemist on üksikjuhuga, siis ei saa üksiktarbijale vale teabe edastamist käsitada „kaubandustavana” Euroopa Parlamendi ja nõukogu 11. mai 2005. aasta direktiivi 2005/29/EÜ, mis käsitleb ettevõtja ja tarbija vaheliste tehingutega seotud ebaausaid kaubandustavasid siseturul ning millega muudetakse nõukogu direktiivi 84/450/EMÜ, Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiive 97/7/EÜ, 98/27/EÜ ja 2002/65/EÜ ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu määrust (EÜ) nr 2006/2004, tähenduses.

13 — Euroopa Parlamendi ja nõukogu 23. aprilli 2009. aasta direktiiv 2009/22/EÜ tarbijate huve kaitsvate ettekirjutuste kohta (ELT 2009, L 110, lk 30).